

Autor: Jordi Pujol
Barcelona, 9 de juny de 2006

Discurs d'investidura de Doctor Honoris Causa a la Universitat Oberta de Catalunya del Molt Hble. Sr. Jordi Pujol "El Polític davant del canvi"

Excel·lentíssima i magnífica senyora Rectora, distingides autoritats acadèmiques, senyores i senyors.

Abans que res vull expressar el meu agraïment per l'honor que la Universitat Oberta de Catalunya em fa nomenant-me doctor honoris causa. Un nomenament així sempre és motiu de satisfacció, però com vostès comprendran pel contingut del meu discurs venint de la Universitat Oberta de Catalunya aquest goig és especialment gran.

Moltes gràcies.

He tingut dubtes sobre el tema del meu discurs de Doctorat. Algú em va suggerir que parlés d'allò que jo en dic l'IVA, i que és el nucli central del treball que mira de dur a terme la Fundació Centre d'Estudis Jordi Pujol. Aclareixo, per si algú no ho sap, que en aquest cas IVA no vol dir Impost sobre el Valor Afegit, sinó Idees, Valors i Actituds. És a dir, parlar de que si bé un país necessita partits polítics i empreses, universitats i escoles, sindicats i professionals de tota mena, a més, i en part sobretot, necessita idees clares –sobre el què és i el què vol ser-, valors sòlids, conviccions fortes, i actituds positives, actituds constructives. També podia haver parlat d'allò que jo en dic "la moral de la responsabilitat", o "la construcció d'una societat responsable", o "el rebuig de la moral de la desvinculació". O bé també podria parlar de la UOC, perquè jo mateix i el meu govern vàrem jugar un paper en la seva creació.

Però la idea de la UOC m'ha suggerit un altre tema: el del canvi, el de la transformació que viu la nostra societat. Justament perquè la UOC és un exemple de bona resposta a aquest gran repte. No sempre ni el país ni la Generalitat ni jo mateix ho hem fet tan bé. En aquest cas, sí. En gran part perquè hi hagué qui va tenir idees clares sobre la necessitat d'una universitat així, i va saber convertir la idea en realitat. Em refereixo, naturalment, al Dr. Gabriel Ferraté. Potser per això m'indueix a parlar del canvi en general. Del canvi, que hem viscut durant els darrers anys i de la revolució que ara estem vivint.

D'un canvi ràpid, profund, que ho sotragueja tot. Permetin-me que en parli una mica des de la meva experiència de polític, i més encara de polític de govern. Que els parli de canvi, i de crisi.

Canvi o crisi de començaments dels 80. Una crisi molt greu. Crisi econòmica i social. Crisi d'una manera de fer. Molt i molt d'atur. Les empreses tancaven una darrera l'altra. El primer objectiu era simplement parar cops. I mantenir la moral

de la gent. I aprofitar tot el que fos positiu. Totes les petites victòries. I anar repetint i recordant tot el que teníem de bo. Tots els trumfos que malgrat tot teníem. Una frase recurrent dels meus discursos aleshores era “no tingueu por”. No en tingueu perquè tenim això i això i allò. I perquè tenim una experiència de superació de crisi. “No tingueu por”. Salvar la moral de la gent, la confiança de la gent.

I fer coses, naturalment. I fer-les lluir. Des de carreteres a escoles, ni que fos amb endeutament. I missatges. Des de la direcció general de Recerca i Universitats fins anar al Japó. De vegades fregant el ridícul. Un pressupost l'any 1980, de 50 milions per Recerca i Universitats. Ridícul. Amb prou feines per a pagar unes quantes beques i comprar un parell o tres de Beckman a algun laboratori. Això i res era el mateix, però és que no les teníem traspassades encara, aquestes competències. I de fet en gran part no ens les han traspassades mai. El que la Generalitat ha fet de recerca ho ha hagut de fer a través de les Universitats, que aquestes sí que ens les varen traspassar. De fet, l'any 1980, a Recerca i Universitats no hi havíem de posar res. Però era un gest. Quasi ridícul, repeteixo. I acompanyat d'un altre gest, aquest no ridícul: nomenar director general un home de prestigi indiscutible, en Ramon Pascual. Tot plegat venia a dir: ara no farem res o quasi res, però indiquem el camí a seguir. El camí que seguirem. I que s'ha seguit. Aquesta Universitat, la UOC, confirma que així ha estat. I per exemple la magnífica tasca d'en Mas-Colell de 1998 a 2003, també. I crec poder-ho dir sense caure en partidisme polític.

O bé, en el camp dels missatges i del discurs (no dic dels discursos, sinó del discurs). Anar al Japó. Per què al Japó? Per captar inversions japoneses, per a veure si podem exportar alguna cosa, però sobretot –ja que sorprenia que un dels primers viatges oficials de la Generalitat fos precisament al Japó– per a dir als catalans, aleshores una mica encongits i espantats, que el nostre món és el Món, que el nostre món pot ser el Món i que el nostre món serà el Món. I això es diu més clar i amb veu més forta anant al Japó que a Tolosa o a Milà o fins i tot a París, tot i que també hi hem d'anar, i molt.

És això el que en dic el discurs, no els discursos i discursets. Un discurs, és a dir, l'argument, que explica o simplement que suggereix un projecte, un horitzó. I en un moment de canvi, o de crisi que aleshores també era de desorientació, i en alguns sectors d'immaduresa política i psicològica, i en altres d'angoixa, això és tan important com les accions concretes que es fan.

Teníem la sort, aleshores, que molta gent era agraïda. Valorava el que es feia, encara que fos modest. Cosa que ara passa menys. Ara molta gent –no tota, però molta– va tipa, va sobrada, i no valora res, o ho valora poc. Ho puc dir amb la tranquil·litat que em dóna no ser ja un polític en actiu.

Bé, el cas és que el país va aguantar, es va recuperar, va tornar a créixer. Hi hagué un gran canvi.

Hi hagué una relativament ràpida maduració del país, i una recuperació econòmica notable, i també un molt considerable avenç social. La Generalitat es va consolidar i afermar, hi hagué una sensació d'autogovern. És va consolidar la cohesió social del país, i la gent ho va notar. La gent va interioritzar allò de “el nostre món és el Món” i va actuar en aquest sentit. I hi hagué algunes grans iniciatives d'òrgens institucionals diversos, i una d'especialment espectacular, la dels Jocs Olímpics de Barcelona. Varen simbolitzar aquesta recuperació del temps i de la confiança del país.

No tot va ser tan reeixit. Ara ens adonem, per exemple, que l'orientació que vàrem prendre en el tema de l'ensenyament té punts febles importants . Però també aquí es va optar per un gran canvi, tècnic i sobretot ideològic. No crec que es pugui parlar de fracàs –seria injust i inexacte-, però en tot cas només d'un èxit a mitges. Amb el perill d'esdevenir fracàs.

Tot això és la història d'un canvi. D'un canvi molt gran. D'un canvi en termes generals reeixit. En part pilotat pels polítics, però en part també –i en part important- per una societat que va respondre bé.

Situats a la primera meitat dels anys 90, va semblar que s'obrien perspectives francament positives. Tot i que sorprenentment la il·lusió i l'optimisme dels Jocs Olímpics es varen esvaïr molt ràpidament a causa de la crisi econòmica dels anys 91, 92, 93, però es varen recuperar aviat. Vàrem tenir la sensació que sortíem de la crisi econòmica, i era veritat. Que Europa, i la UE, anaven definitivament endavant, i que d'això ens en beneficiaríem molt. Que s'iniciava una nova etapa de diàleg amb Espanya. Que el Mediterrani i el sud d'Europa guanyaven pes. Que en la problemàtica de la immigració –gran preocupació dels anys 70 i 80- s'havia progressat en el sentit de cohesió i convivència, també de consolidació identitària catalana, i de bon funcionament de l'ascensor social. Que per cert és una condició bàsica pel bon funcionalment del país i fins i tot pel manteniment de la seva identitat. El cas és que al tombant dels anys 90, més enllà de la conjuntura, i en previsió que entràvem en una etapa nova – de la qual no en sabíem definir ben bé ni l'abast ni el contorn- vaig fer fer un estudi de prospectiva de com podia anar Catalunya d'aleshores, 1992, al 2010.

Amb tota sinceritat he de dir que no sé si vàrem saber –o vaig saber- preveure tota la magnitud del canvi que ens venia a sobre. Ni la seva rapidesa. L'acceleració que hi ha hagut. Ni si ens hi hem sabut adaptar prou bé. De vegades potser és que no hem pogut. Perquè sempre Catalunya ha hagut d'actuar amb moltes limitacions polítiques i econòmiques. Pot haver-hi una mica de tot.

Tinguin ben present que el telèfon mòbil apareix a gran escala l'any 1994, i que l'Internet no es generalitza, és a dir, no penetra a les oficines i també a les llars fins el 1996. Recordo que a les primeries de la meva presidència una de les iniciatives que el meu govern va prendre fou la creació d'alguns centres

d'ensenyament gratuït i no oficial –és a dir, sense títol ni res- de maneig dels ordinadors. No hi havia encara ni les acadèmies que poc després varen aparèixer com bolets. I que varen fer innecessaris els centres de la Generalitat. Això dóna idea del canvi.

Pensin que l'any 1989 encara no es parlava de la Xina. Apart d'en Felipe González em sembla molt que vaig ser el primer polític espanyol que hi vaig anar, amb la Montserrat Caballé i gent del món de la cultura, però sobretot amb empresaris. Peyrefitte, un polític francès, havia escrit anys abans “Quand la Chine s'éveilleira” i pronosticava que aquell dia el Món canviaria de dalt a baix. I així ha estat. Però el 1989 –i justament vaig coincidir a Beijing amb els fets de Tiennanmen- encara pocs hi creien, o hi creïem en la Xina. Jo hi creia, i creia en l'evolució que després ha tingut, i la prova és –i probablement això no és cap motiu d'honor per mi- que no vaig voler condemnar rotundament els fets de Tiennanmen. En això també vaig coincidir amb en Felipe González.

I el mur de Berlín va caure, el novembre de 1989. No ens va agafar del tot de sorpresa. La prova és que a la primavera del 1989, essent jo Vicepresident de l'Assemblea de Regions d'Europa i essent-ne President el President del Veneto, Bernini, vàrem decidir que a finals d'octubre faríem Assemblea anyal a Viena. Per què a Viena? Perquè, dèiem, el món soviètic s'està desglaçant i una de les maneres de manifestar-se l'ànima de llibertat és a través de les regions. I és una manera més tolerada que no pas els partits polítics. I Viena és per als centreeuropeus i els europeus orientals el seu lloc natural de contacte amb l'Occident, i de fet amb la democràcia.

I així ho vàrem fer, i fou un èxit. Però altre cop la rapidesa i magnitud del fenomen ens va superar. Un mes més tard tot el bloc soviètic s'esmicolava. I ens creava una situació política, econòmica i psicològica nova.

Una situació que ens va obligar a agafar altra vegada l'avió, aquest cop per anar a Wolfsbruck, a la seu de Volkswagen. Dos cops havíem col·laborat ja, eficaçment, a què VW seguís apostant per Espanya, i més específicament per Catalunya. I no havia estat fàcil. Però al final ja era un fet que VW, i SEAT, construïen una nova i gran i molt moderna fàbrica a Martorell. Ara bé, amb la reunificació alemanya, i amb la incorporació del que aleshores era Txecoslovàquia, tot això podia perillar. No fou així, però des d'aleshores l'amenaça dels països centreeuropeus ha pesat sobre nosaltres. I ens va obligar a un marcatge molt de prop de les decisions de VW.

Permetin-me una anècdota que explica bé la situació, el repte de la innovació i la pressió del canvi. Un dia a Wolfsbruck el President de VW, el senyor Ferdinand Piëch, amb el seu estil bastant dur, em va dir: “Sr. President, el felicito. El que vostès han fet a Catalunya durant els últims anys és magnífic. Catalunya ha progressat molt”. Pausa. “Però si continuen així i no canvien molt més vostès estan perduts”. Sorpresa meva, és clar. Aleshores ell va agafar un paper i hi va dibuixar tres punts: un al mig –“això és Catalunya”, va dir- un a la part baixa de la dreta –“i això és Bratislava”- i un a la part alta de l'esquerra –

“això és Wolfsburg. Si vostès es queden on són, o, pitjor, volen competir amb Bratislava estan perduts. Vostès només es poden salvar si arriben a ser com Wolfsburg”. Deixo de banda que ara Wolfsburg està francament malament. El sentit de la frase és evident, i el que això tenia de repte per SEAT i en general per Catalunya.

Tot això, repeteixo, a les envistes d'un gran canvi a Europa, a Espanya i a Catalunya. D'una gran crisi, en positiu o en negatiu. Perquè, mirem que ha passat durant els 90 fins ara.

Primer, la irrupció de les noves tecnologies. Dels mòbils i de la generalització d'Internet, que ja he esmentat, i de totes les TIC. A més, la globalització en tots els ordres: econòmic, polític, cultural, etc. Amb algunes conseqüències especialment amenaçadores per a nosaltres, com les deslocalitzacions (atenció, amenaçadores i prometedores; potser més prometedores que amenaçadores; però en tot cas problemàtiques). Amb especial incidència de fenòmens tremendament desestabilitzadors, com la irrupció de la Xina, de la qual fa només deu anys se'n parlava encara ben poc.

Aturem-nos un moment en aquest punt. No es pot dir que això a Catalunya l'agafés del tot desprevinguda. En el terreny econòmic vàrem ser els primers a Espanya –fora d'algunes grans empreses bancàries o del tipus Telefónica, Repsol, etc- que vàrem començar a situar-nos fora, des del Marroc a la Xina passant pels països de l'Est. En el terreny intel·lectual Catalunya va elaborar una doctrina que feia compatibles la globalització i les identitats. En el terreny polític vàrem defensar la idea d'una Europa forta. En el marc espanyol vàrem suggerir, als uns i als altres, que es podia iniciar allò que en dèiem un nou cicle històric. Però hem d'admetre que l'onada ens ha passat per sobre. No ens ha ofegat, no ens ha destruït, però ens ha passat per sobre. A nosaltres, i a tot Europa. Hi ha una crisi que Europa nota molt, que Catalunya podria notar per mica que badem, que Espanya creu que no l'afecta, però que és molt possible que se la trobi a sobre d'aquí a tres o quatre anys.

No cal insistir en la crisi europea: evident, penosa en més d'un aspecte. Un continent poruc –poruc en els afers interns, poruc de cara al Món-, amb un pensament polític i intel·lectual envellit, amb una demografia decadent, sense lideratge. I això a Catalunya l'afecta. Però això no treu que segueix tenint molts actius, de tota mena. I no treu que l'equilibri del Món està en moviment, i que per tant Europa té possibilitats. Si és capaç de superar el seu desconcert i el seu relaxament. I un altre gran repte europeu i més encara català: la immigració.

Pels volts de 1990 vaig anunciar, amb satisfacció, que a Catalunya el tema de la immigració estava resolt. No era ben bé veritat, ho reconec. Ni estava prou consolidada la nostra identitat. Però el grau de cohesió de la nostra societat, i el grau de convivència, i d'acceptació general de la catalanitat (acceptació no sempre acompanyada de prou vivència, però socialment i políticament efectiva), tot això tenia prou gruix i prou pes. I anava acompanyat, a més, d'un

progrés econòmic i social molt fort, i d'un bon funcionament de l'ascensor social, i amb prou grau, a més, d'autoestima col·lectiva, com perquè forçant un pèl la nota –el just per acabar d'infondre confiança i ambició- poguéssim dir que la immigració ja no era problema. I més coses: per exemple, que havíem d'aspirar a ser presents a Europa o que podríem jugar un paper molt determinant a Europa. Però ara parlem d'immigració.

La nostra afirmació d'aleshores ha estat errònia. I és un fet de gran transcendència. Arreu, i especialment a Catalunya.

Val a dir que la Generalitat fou la primera en adonar-se de l'error. Per això ja el 1998 va impulsar a través del grup parlamentari de CiU en el Congrés dels Diputats un projecte de Llei d'Immigració. Ja hi havia força immigració, però sobretot es veia a venir l'allau. El vèiem venir, amb totes les seves conseqüències.

Per badada de tots plegats –també nostra- i per la mentalitat que s'havia anat creant, molt irreal i angèlica, el cas és que la llei va sortir malament. I es va haver de canviar poc després. Fou un dels casos en què es va posar de manifest el doble llenguatge de molts polítics, especialment de molts autoanomenats progressistes. Venien i et deien: "Pujol, ja que podeu parlar amb el Govern, mireu que la Llei no sigui tan permissiva ni tan oberta". El discurs públic era un altre, del tot diferent.

Ara no entraré a analitzar si la immigració, en la forma que es produeix, és un problema o és un repte o és una oportunitat. O si és una necessitat. De fet és tot alhora. No entraré en la seva influència en l'economia o en el que representa per la cohesió social o, sobretot, el que pot significar per la identitat catalana. Simplement vull dir que per la forma, les característiques i el volum amb què s'ha produït ha desbordat àmpliament les nostres previsions. O les meves, per no defugir cap mena de responsabilitat. I això s'ha notat des de fa quatre o cinc anys a l'escola, a la Sanitat, a l'assistència social, etc. I en el mercat de treball. I en la situació lingüística. Etcètera. Probablement era molt difícil fer més del que hem fet. Però de tot plegat en deixo constància com d'un cas de no, o no prou previsió del canvi, o de resposta insuficient. O potser d'impossibilitat de resposta suficient.

Afegim a tot això més canvis que hi ha hagut durant els darrers 10 anys, de vegades només durant els últims 5 anys. Una crisi del pensament europeu, i també dels valors sobre els que s'havia en gran part sustentat la nostra societat. Crisi que potser s'hauria de dir simplement canvi, sense prejutjar si és per a bé o per a mal. Però un canvi tan radical i tan accelerat –subratllo, tan accelerat- provoca fàcilment perplexitat i desconcert. I ara hi vivim, en la perplexitat i el desconcert. A Europa i a Catalunya.

I encara hi podem afegir la crisi espanyola. No sé si a Espanya hi acabarà havent el mateix tipus de crisi que hi ha a molts països europeus. Ara no hi és.

Trigarem tres o quatre anys a saber-ho. Però la crisi en la relació entre Catalunya i la resta d'Espanya ja hi és. I forta.

El cas és que les nostres previsions de 1993, i sobre les quals tots plegats (polítics, món econòmic, món cultural, etc...) havíem mirat d'estructurar la nostra acció, han estat desbordades. Ho han estat pel que fa al creixement de població. Clarament i amb característiques més complicades que les previstes. En general afecta el nostre sistema social. I torna a fragilitzar el català i en general la percepció identitària.

També és cert que econòmicament hem crescut més del que prevèiem. En part gràcies a la immigració. I també és cert, en canvi, que el procés de modernització i d'innovació del país, tot i ser evident, no és suficient. Hi ha tres factors de creixement que han agafat un impuls superior al que prevèiem, i són tres factors amb blancs i negres des del punt del nostre desenvolupament futur, que són la construcció, el consum i la immigració. Fan créixer, però no ens fan ni més competitius ni aixequen el nostre sostre d'excel·lència.

I –ja ho he dit, però ho repeteixo per la importància que té- l'evolució política, tant espanyola com europea, també en certs aspectes no ha anat ben bé cap on prevèiem que aniria.

No és que ens haguem de posar les mans al cap. Som part d'un problema europeu, som part d'un problema espanyol –a hores d'ara una mica dissimulat, però que també hi és-, i tenim el nostre propi problema català. Per altra banda, si bé és cert que en certs aspectes ens hem vist desbordats, també ho és que s'han fet moltes coses que indiquen que no hi ha hagut ni hi ha passivitat. Un exemple és la UOC. Un exemple, per cert, brillant. Brillant pel que va representar de resposta ràpida a les noves tecnologies, i brillant, més encara, per la seva excel·lència. És un motiu d'orgull del país i de respecte i consideració pels de fora.

Un altre exemple. El Sincrotró. Que ve de lluny, de mitjans dels anys 90, però que tot just fa poc es comença a fer realitat.

Un altre exemple, que no sé si tothom hi estarà d'acord. L'intent fallit d'aconseguir l'ITER, i la realitat molt més modesta però tangible i important de l'Oficina de Gestió de l'ITER. Poca gent, però molt qualificada. Era un intent impossible, i sobre el qual molts han fet broma. Però no oblidin una cosa: el millor informe científic segons la comissió científica internacional del projecte era el de Vandellòs. Era un projecte que bàsicament impulsava el Govern Central, és veritat. Però al que Catalunya va contribuir amb decisió, i que en tot cas posa de manifest, rotundament, que el nivell científic del país ha millorat molt sensiblement.

Un altre exemple. Tota la política científica que s'ha fet d'ençà de fa vuit i deu anys amb l'ICREA i la creació sistemàtica d'instituts amb vocació d'excel·lència,

i el nou gran ordinador, i un molt llarg etcètera. I tot el projecte global de desenvolupament científic que es va preparar, que confio que el Govern durà a terme i que representarà un nou salt qualitatiu considerable. I ben recentment el Parc de Recerca Biomèdica.

Podria seguir amb més exemples, però no correspon fer-ho. No toca. Podria fins i tot malinterpretar-se. El que simplement els vull dir és que perquè justament tot ha anat molt de pressa l'esforç de transformació del país és més urgent que mai.

Intentaré resumir en termes més impersonals i menys conjunturals el que estic dient, sobre el canvi i la política. Sobre la política en moments de canvi. Sense la pretensió de pensar que sóc un mestre que sempre les ha encertades. Però en tot cas sóc una persona amb una certa experiència.

En primer lloc s'ha de tenir discurs. No discursets o declaracions d'avui per demà. En tot cas les declaracions, poques o moltes, s'han d'ajustar al discurs, a l'argument central. Un discurs polític i també ideològic i intel·lectual. Un dels polítics que durant set o vuit anys –ara ja no és ben bé així– més hàbilment ha conduït un procés de canvi ha estat Tony Blair, que s'ha repenjat en el discurs més teòric de Giddens per a defensar canvis importants a la societat.

Sortim de la base que en moments de crisi el que més perilla és la confiança. I el primer que s'ha de recuperar és la confiança de la gent. En els seus dirigents i sobretot en ella mateixa. I això requereix lideratge, que un bon discurs ajuda a guanyar. Però cal, a més, un estil, una manera de fer, de dir o de parlar amb personalitat. Diferent segons les persones i les circumstàncies, però sempre propi. I calen gestos, moments en que el lideratge es fa evident o anècdotes que reforcen la confiança de la gent.

Tot això ha de servir per aguantar. Per resistir. Però també per assenyalar un horitzó. I una meta. Que de vegades necessàriament és llarga i difícil. I l'horitzó llunyà. No hi fa res. En tot cas, les coses són com són. Però si el discurs és bo, si l'estil és convincent, si el llenguatge és sincer, si els dirigents donen la sensació que saben on van, si s'ha pogut anar acumulant credibilitat, la gent accepta que el camí sigui llarg.

Però és bo que hi hagi resultats concrets, progressos encara que siguin modestos. I cal subratllar-ne el valor. Recordo que durant els anys de crisi política, econòmica i social molt forta miràvem de fer coses concretes, encara que fossin modestes i ni que fos en algun moment endeutant-nos, i miràvem de presentar-los amb il·lusió. I la gent els acollia amb il·lusió. Més que no pas ara acullen realitzacions i progressos molt més importants.

Cal també considerar que en moments de crisi hi ha ideologies i actituds que afavoreixen la reacció i d'altres que les entorpeixen. Avui, per exemple, les ideologies i les actituds dominants a França i a Itàlia frenen. Fan impossible la innovació i en general les reformes. A Catalunya també ens passa, encara que potser amb menys gravetat, de moment. Però amb més riscos perquè som un país menys protegit.

Tot això és especialment important per nosaltres en el moment present. Un moment caracteritzat per l'obtenció –confio– d'un Estatut millor. És a dir, de l'obtenció d'una eina de treball millor de la que fins ara hem tingut. Però una eina de treball dóna molt, poc o gens de rendiment segons la traça i la capacitat d'esforç de qui la fa servir. No em refereixo a què el govern sigui bo. D'això no toca parlar-ne ara i aquí, en cap sentit. Em refereixo al país en general, que no es troba en una situació de crisi com la de començaments dels 80, en molts aspectes molt més ennuvolada, però que en canvi oferia més capacitat d'il·lusió i de disponibilitat positiva.

Vivim una crisi en el sentit de cruïlla, o de canvi de rasant. I d'un cert desconcert. En una circumstància així també es necessita aquella percepció del moment, aquella capacitat de fer treballar tots els recursos, de combinar sentiments i racionalitat que abans explicava. Però a més cal que el país estigui impregnat d'idees mobilitzadores, d'un pensament mobilitzador. D'un pensament que no es mossegui la cua.

Això és feina de molta gent. També del món acadèmic, del món intel·lectual.

I precisament per això em complau tant ser nomenat Doctor Honoris Causa d'aquesta Universitat. Precisament d'aquesta, que conec des de bon començament. Que en conec la motivació primera. I l'esperit d'innovació, l'esperit resolutiu de quelcom que també era una cruïlla, la del repte de les noves tecnologies, de la formació com a condició primera de progrés. La de la universalitat, "el nostre món és el Món". La de l'optimisme creatiu, de l'ambició. També la de la fidelitat a la nostra identitat. D'aquella identitat que ha de seguir essent la de les arrels, la de la continuïtat, però també la del projecte. La d'un país renovat. I de l'ascensor social.

Per tant, els dono les gràcies per la distinció, però sobretot els les dono pel que han fet per Catalunya. Entre altres coses en el sentit que abans els deia: el de fer una cosa ben feta, d'aquelles que la gent se'n pot enorgullir, que els dóna confiança en el país, que els enforteix la seguretat en el futur.

Permetin-me acabar amb el que em deia un estudiant català d'Irvine, que ha tornat després de set anys d'estudiar i treballar a Califòrnia: "Torno perquè crec en el país. I tinc la impressió, després de set anys, que vivim moments relativament fàcils. Però amb un futur incert. Que serà més incert si el país s'adorm i els polítics es distreuen".

Em sembla un bon diagnòstic. La UOC, i altres iniciatives, són una garantia de que som capaços de no adormir-nos.

Repeteixo: moltes gràcies